

פרשת נח

מידותיו הקדושות של נח

לש וחבישב ונתשרפ תא הרותה תחתופ, חנ לש ותדיל לע הרותה הרפיס תמדוקה השרפה מויסבש **אחר** נח ואומרת: "נח איש צדיק תמים היה בדורותיו" (בראשית ו, ט). בפסוק זה התורה מזכירה שלוש מעלות יקרות ונשגבות שהיו לנח, והם: "צדיק", "תמים", ו"היה בדורותיו". וביאור מעלות אלו:

קדצ ינזאמ: רמאנש ומכ, קוממ ינינעב ותוניגהו סדאה לש ורשוי לע הרומ סלועל "קידצ" תדימ - **צדיק**, אבני צדק, איפת צדק, והין צדק יהיה לכם" (ויקרא יט, לו) ועל שם כך נקרא נח "צדיק", משום שהיה זהיר ביותר בנקיות ממונו מכל חשש גזל, ולא נטל מן הזולת אפילו פרוטה אחת שלא ביושר. והגם שכל בני דורו של נח היו לקויים בכך ביותר כמו שכתוב: "כי מלאה הארץ חמס מפניהם" (בראשית ו, יג) עד שאמרו חז"ל סהם עפשוה אל חנ תאז לכב, לזגה לע אלא לובמה ימב דחכהל פניד רזג סתחנ אלש (א, חק ירדהנס) אלא הנהיג את עצמו ואת בני ביתו בדרך האמת והיושר.

אל (סירדנ) ל"זח ורמאש ומכו, סדאה לש תירבה תשודק תומילש לע הרומ סלועל "סימת" תדימ - **תמים** (א) שעל אף כל מעשיו הטובים של אברהם בכל זאת לא קרא לו הקב"ה תמים עד שנימול, ונעשה שלם בבריתו. ועל שם כך נקרא נח "תמים", משום שנח נולד מהול (ראה תנחומא פר' נח ה'. אדר"נ ב, ה), ומאז שמר ביותר על קדושה זו, וגם הנחיל זאת לבניו אחריו, ולא הושפע מבני דורו שפגמו ביותר במידה קדושה זו, כמו שנאמר: "וירא אלקים את הארץ והנה נשחתה, כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ" (רודש ט, גכ ר"קיו) שרדמב ל"זח ירבדכ, סלועה נמ דחכיהל רכ מושמ סהילע רזגנש דעו, (בי, ו תישארב) המבול נמחו מן העולם על ידי שהיו שטופים בעיני עריות.

תאזו, סלוק לע בוהא יהיו, ורוד ינב לכ סע סיבוט סיסחי חנל ויהש רכ לע הרומ וז הדימ - **היה בדורותיו** משום שנח היה שומר ביותר על קדושת לשונו ולא היה מדבר לשון הרע ורכילות על שום אדם, ואילו בני דורו היו לקויים בענין זה ביותר, והיו משלחים לשונם לכל עבר, ומדברים בגנותו של כל אחד ככל העולה **בחים וזות מעל רוחם**, ולכן נגזר עליהם להימחות במי המבול, כיון ש"מבול" הוא ראשי תיבות של הפסוק "שון" (משלי יח, כא). לעומת זאת, נח ששמר ביותר על קדושת לשונו ניצל מהמבול. **ליד**

ודבר זה נרמז במידות המיוחדות שציוה הקב"ה את נח לעשות לתיבה, כמו שנאמר: "וזה אשר תעשה אותה, שלוש מאות אמה אורך התיבה, חמישים אמה רוחבה, ושלושים אמה קומתה... ואל אמה תכלנה מלמעלה" (בראשית ו, טו-טז):

סילוע הבחורבש תומאה משימחו, **ש'והיינו** כי שלוש מאות האמות שבאורך התיבה עולים כמספר האות השש תב איהש הגגבש המאהו, **ל'** תואה רפסמכ סילוע התמוקבש תומאה מישולשו, **נ'** כמספר האות וז איה חנ לש וושלה תרימשש זומרל, **"וושל"** תבית הלוע ולא לכ פוריצמו, **ו'** טפחים עולה כמספר האות שגרמה לו להינצל ממי המבול.

ובאמת ישנו קשר ממשי בין קדושת הלשון של נח לבין קדושת בריתו, וזאת על פי המבואר בספר יצירה (דוסיה) רועמה תירבו וושלה תירב: **נהו**, וז דגנכ וז תונווכמה תותירב יתש ונשי סדאה פוגבש (ב"מ, א"פ)

וכל זמן שהאדם שומר על לשונו בקדושה גדולה ונזהר שלא לדבר דברי שקר ונבלה ולשון הרע ורכילות, הקב"ה מסייע בידו לשמור גם על קדושת היסוד, אך אם חלילה פוגם האדם בברית הלשון ומדבר בה דברים אשר לא כדת, מסתלקת מעליו השמירה וסוף שיבוא לפגום אף בברית השניה. ומכיון שהיה נח שומר היטב על לשונו וקדש אותה כראוי, ממילא זכה לסיוע עצום מן השמים להישמר גם בענין קדושת היסוד.

